kunne komme til en Ordning ogsaa paa dette Omraade.

Jeg tror altsaa, at det vil være rigtigt ikke uden videre at blive staaende ved den højtærede Justitsministers Forslag, selv i den modificerede Skikkelse, det har faaet efter at have passeret det andet høje Ting, men at det vil være rigtigt at undersøge, om der ikke er andre Veje at gaa, som kan føre til et Resultat, der er tilfredsstillende, og som alle kunde være tilfredse med, eller — hvis dette ikke kunde opnaas — et Resultat, der i alle Tilfælde er det bedste, som det er muligt at opnaa under de nuværende Forhold, som disse nu en Gang ligger. Hermed skal jeg tillade mig at anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling i det Udvalg, som jeg ved vil blive begæret nedsat.

Gunnar Fog-Petersen: Det Lovforslag, som foreligger til Behandling her i Landstinget i Dag, er jo ikke det, som blev fremsat oprindelig i Folketinget, men det, som blev vedtaget i Folketinget i en dèr ændret Skikkelse. Dette Forslag, som altsaa foreligger for os her, og som vi har at tage Stilling til, gaar i al Korthed ud paa dette at sætte Samfundet i Besiddelse af Myndighed til at umyndiggøre Personer, som anses for farlige for den offentlige Retssikkerhed, og tillige at skaffe Sikkerhed for disse anklagede Personers Ret. Det er sagt af flere Talere baade her og i det andet høje Ting, at man kunde jo ogsaa gaa andre Veje end den, der her er foreslaaet, og det er sikkert ogsaa rigtigt, at man kunde gaa flere andre Veje. Det kan man i de allerfleste Sager. Der foreligger neppe nogen Sinde en Sag til Afgørelse for os her i dette høje Ting, hvor man ikke kunde gaa flere Veje, og man kan jo saa overveje for og imod, om den ene eller maaske to eller maaske tre af disse andre Veje er lige saa gode eller maaske bedre end den Vej, der er foreslaaet. Jeg vil foretrække en mere praktisk Fremgangsmaade, nemlig den, at man ganske kort ser paa, om den Vej, der er foreslaaet, og som foreligger for os i Lovforslaget i den Skikkelse, hvori det er vedtaget i det andet høje Ting af et Flertal dèr, er brugelig for det Formaal, som Forslaget skal tjene, og hvis jeg skønner, at det er Tilfældet, saa vil jeg helst se bort fra de mange andre Veje, man muligvis kunde følge, thi at undersøge frem og tilbage kan jo let blive det samme som kun at lægge Hindringer i Vejen for Forslagets Gennemførelse, eller vi ender maaske med at komme tilbage til, at det, der er foreslaaet her, var i alt Fald lige saa godt, og saa kunde man jo have taget det straks.

Det forekommer mig, at Forslaget, som det her foreligger, er brugeligt, idet det giver Samfundet den Sikkerhed, det har Krav paa, og giver den fornødne Sikkerhed for den, det eventuelt kan komme til at gaa ud over, den Sikkerhed nemlig, at han ikke vil kunne berøves sin Frihed, medmindre der foreligger Dom derfor. Dette synes jeg er det afgørende, og derfor kan jeg anbefale Forslaget til Vedtagelse.

Man gør den Indvending derimod, at en Mand kan have faaet sin fulde Straf for en Forbrydelse, og derefter kan han dog indespærres. Gennemføres dette Forslag, vil denne Indvending i alt Fald i den praktiske Administration af Loven kun komme til at gælde i Overgangstiden; ellers vil man jo ikke, naar en Mand har faaet sin Straf og er dømt som fuldt tilregnelig, kunne anklage ham igen og berøve ham hans Frihed efter denne Lov, før der foreligger ny Grund dertil.

Man siger endvidere, at efter dette Lovforslag kan en Borger blive berøvet sin Frihed uden virkelig at have forbrudt sig. Heller ikke denne Indvending kan jeg se har noget paa sig, den er ikke rigtig. Der staar i Loven, at vedkommende skal have forbrudt sig, idet han maa have truet andres Kønsfrihed eller legemlige Velfærd. Men dette at true er jo ikke det samme som at have stærke Lidenskaber, stærke Lyster eller en ond Villie; dette er ikke det samme som at true. Det er en fuldstændig Misforstaaelse at sammenstille disse Ting. At true er en Handling, for saa vidt lige saa godt en Handling som selve Forbrydelsen. Truselen er en Handling, som maa ytre sig paa en eller anden Maade, og det er denne Trusel, denne Ytring, denne Handling, man tager Stilling til, og hvorom Domstolene skal afgøre, om den er af en saadan Art, at den gør vedkommende farlig.

Der har i det andet høje Ting, ser jeg, været gjort den Indvending mod Lovforslagets 2det Stykke, hvori der siges, at Hjemmelen til Umyndiggørelsen skal indeholdes i selve Retsdekretet: saafremt det er Hensigten at berøve den paagældende hans Frihed, skulde det tillige i Retsdekretet fastsættes, hvorledes denne Frihedsberøvelse skal være. Jeg er ikke rigtig klar over Rækkevidden af denne Indvending og vil gerne bede den højtærede Justitsminister i sit Svar give mig Oplysning